

N:o 79.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 maj 1901.
— — — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående skyldighet för Stockholms stads brandförsäkringskontor att erlægga bevillning för inkomst.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 35).

Till Konungen.

Uti en vid innevarande riksdag väckt motion har Riksdagens uppmärksamhet blifvit fäst derpå, att Stockholms stads brandförsäkringskontor på grund af Eders Kongl. Maj:ts för detsamma utfärdade reglemente af den 18 mars 1746 och förnyade reglemente af den 19 december 1807 allt ifrån dess stiftande helt och hållet varit befriadt från alla slags utskylder till stat och kommun. Af bevillningsutskottet vid 1809—1810 årens riksdag föreslogs väl, att bevillning skulle påföras kontoret för behållen inkomst, men detta förslag blef af Rikets Ständer afslaget. Ett bland de viktigaste skälen för detta ständernas beslut var, att brandförsäkringskontorets ställning icke vore säkrare, än att dess hela kapital skulle kunna

åtgå vid en enda större ildsolycka. Detta var väl redan då mindre sannolikt, vid det förhållande att kontorets fond, som år 1760 utgjorde 29,841 riksdaler 42 skilling 7 runstycken banko, derefter år från år oupphörligt ökats, så att densamma år 1810 belöpte sig till 939,898 riksdaler 11 skilling 7 runstycken banko; och numera torde icke rimligtvis kunna befaras, att för utbetalande af brandskadeersättningar kontorets fonder skulle behöfva anlitas. I sådant afseende tillåter sig Riksdagen omnämna, att år 1878 de af kontoret utgifna brandskadeersättningar utgjorde ett belopp af 479,805 kronor 8 öre (ett belopp, som vida öfverstiger motsvarande utgiftspost under något annat år sedan kontorets inrättande), men att icke desto mindre fonden, som år 1877 utgjorde 11,794,537 kronor 11 öre, år 1878 steg till 11,933,320 kronor 34 öre och år 1879 till 12,505,695 kronor 70 öre. Vid slutet af år 1900 utgjorde kontorets fonder sammanlagdt 26,948,900 kronor 8 öre, utvisande en ökning för året af 829,356 kronor 68 öre. Sedan kontoret numera börjat lemna årlig utdelning till sina delegare (af kontorets behållning för år 1900 är för sådant ändamål anslaget ett belopp af 314,000 kronor), torde man icke heller längre kunna, såsom vid 1809—1810 årens riksdag, jemställa kontoret med fromma stiftelser, och enligt Riksdagens förmenande förefinnes numera icke något som helst skäl, hvarför detsamma skulle åtnjuta en mera gymnad ställning än andra inrättningar med alldeles enahanda verksamhet. Skånska brandförsäkringsinrättningen påfördes för år 1892 bevillning för den vinst inrättningen under sagda år till sina försäkringstagare utdelat, hvilken beskattningsåtgärd af Eders Kongl. Maj:t genom resolution den 31 augusti 1894 godkändes; och Allmänna brandförsäkringsverket för byggnader å landet, som år 1889 af såväl bevillningsberedningen och pröfningsnämnden som kongl. kammarrätten påförts bevillning för inkomst af rörelse, men genom kongl. resolutionen den 18 december 1891 befriats från skyldighet att utgöra dylik bevillning, enär dess fond icke öfverstigit hvad som erfordrades för verkets tryggande gent emot utelöpande risker, har sedan år 1895, då brandförsäkringsverket började lemna utdelning till sina delegare, erlagt skatt för det af dess vinst för sådant ändamål afsatta belopp. I detta sammanhang erinrar Riksdagen jemväl, hurusom jernkontoret enligt nu gällande bevillningsförordning är befriadt från skatt allenast så länge detsamma icke lemnar utdelning åt sina delegare.

Riksdagen, som, på grund af hvad sålunda anförts, för sin del anser, att ofvanberörda, Stockholms stads brandförsäkringskontor meddelade kongl. privilegium bör upphävas och att den kontoret tillförsäkrade frihet från

hvarje afgift och kontribution bör upphöra, får därför anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t taga frågan i öfvervägande och derefter till Riksdagen inkomma med den framställning, till hvilken en blifvande utredning må kunna föranleda.

Stockholm den 13 maj 1901.

Med undersätlig vördnad.
